

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3360/2018. (XI. 28.) AB HATÁROZATA

alkotmányjogi panasz elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.243/2017/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] Az indítványozó jogi képviselője (dr. Szabó Zsolt ügyvéd, Dr. Szabó Zsolt Ügyvédi Iroda, 1055 Budapest, Honvéd utca 38. II/5.) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó a Budapest Környéki Törvényszék 7.Bkp.4/2017/2. számú végzése és a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.243/2017/3. számú végzése alaptörvény-ellenességét állította, és kérte ezen bírósági határozatok megsemmisítését. Az alaptörvény-ellenességet az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseivel, a XXIV. cikk (1) bekezdésével és a XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdéseivel összefüggésben tartotta megállapíthatónak.
- [3] Az indítványozó a kifogásolt bírósági végzések előzményeként előadta, hogy három büntetését érintően terjesztett elő összbüntetésbe foglálás iránti kérelmet. Abban kezdeményezte a
 - a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2015. november 17-én kihirdetett és jogerőre emelkedett 5.B.20.528/2013/206. számú ítéletével kiszabott 10 hónap szabadságvesztés (az elkövetés ideje: 2005. október 27 – 2005. november 18.),
 - a Budai Központi Kerületi Bíróság 2011. augusztus 25-én kihirdetett és a Fővárosi Törvényszék 27.Bf.10.496/2011/8. számú ítélete folytán 2012. szeptember 18-án jogerőre emelkedett 14.B.XI.8/2009/124. számú ítéletével kiszabott 3 év szabadságvesztés (az elkövetés ideje: 2007. április – 2007. július 27.), és
 - a Budapest Környéki Törvényszék 2014. november 18-án kihirdetett és a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.121/2015/36. számú ítélete folytán 2015. július 8-án jogerőre emelkedett 24.B.90/2012/262. számú ítéletével kiszabott 7 év szabadságvesztés (az elkövetés ideje: 2011. június 22. – 2012. július 26.) összbüntetésbe foglалását.
- [4] Az indítványozó összbüntetésbe foglálás iránti kérelmét a Budapest Környéki Törvényszék 7.Bkp.4/2017/2. számú végzésével elutasította. Az első fokon eljáró törvényszék megállapította, hogy a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatálybalépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi CCXXIII. törvény (a továbbiakban: Btkátm.) 3. §-a értelmében abban az esetben, ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) hatálybalépését, tehát 2013. július 1-jét követően emelkedett jogerőre, az összbüntetésbe foglалásra nem a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) rendelkezéseit, hanem a Btk. 93–96. §-ait kell alkalmazni. Mivel az indítványozó fenti 1. és 3. francia bekezdésekben hivatkozott ítéletei ezen kritériumnak eleget tesznek, hiszen 2013. július 1-jét követően emelkedtek jogerőre, az indítványozó büntetéseinek az összbüntetésbe foglалására a bíróság a Btk. rendelkezéseit tekintette irányadónak.

- [5] A Btk. 93. § (1) bekezdése alapján ugyanakkor, ha az elkövetőt több, határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélik, a jogerősen kiszabott büntetéseket akkor kell összbüntetésbe foglalni, ha az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően követte el.
- [6] Ez a feltétel az indítványozó kérelmében megjelölt ítéletek tekintetében nem teljesült. A 3. francia bekezdés szerinti ítélet alapjául szolgáló büntetendő magatartást ugyanis az indítványozó részben a Budai Központi Kerületi Bíróság ítéletének a kihirdetését, vagyis 2011. augusztus 25-ét követően fejtette ki. Ezért a kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította. Az indítványozó fellebbezése nyomán eljáró ítélőtábla a törvényszék ítéletét helybenhagyta.
- [7] Az indítványozó előadása szerint az alapjogi sérelme abból fakad, hogy ugyan mindhárom, az összbüntetési kérelemmel érintett ítélete a régi Btk. rendelkezésein alapul, az összbüntetésbe foglaláskor mégis a Btk. előírásait kellett vele szemben alkalmazni. Ennek következtében viszont hátrányos helyzetbe került, mivel a Btk. összbüntetési szabályai a régi Btk. előírásaihoz képest szigorúbbak.
- [8] Az alapjogi sérelem indokolása keretében az indítványozó hivatkozott a BH2000.184. számú eseti döntés, a 11/1992. (III. 5.) AB határozat, valamint a 42/1993. (VI. 30.) AB határozat megállapításaira. Utalt az indítványozó arra is, hogy az Alkotmánybíróság döntéseinek az indokolásában megjelennek a hazánk nemzetközi kötelezettségeiből fakadó követelmények is. Ezek elemzéséből az indítványozó azt a következtetést vonta le, hogy a hazai szabályozás és a bíróságok konkrét ügyben hozott határozatai nem csupán az Alaptörvénnyel, hanem az Emberi Jogok Európai Egyezménye 7. cikk 1. pontjával, 14. cikkével, továbbá a Tizenkettedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével is ellentétben állnak.
- [9] Álláspontja szerint a Btkátm. 3. §-ában foglalt szabály azáltal, hogy az abban rögzített feltétel teljesülése esetére kötelezően rendeli alkalmazni a Btk. rendelkezéseit, nem áll összhangban a fenti követelményekkel. Az indítványozóra nézve pedig a szabály alkalmazásának az volt a következménye, hogy az összbüntetési kérelemben említett három ítélet vonatkozásában elesett az összbüntetés lehetőségétől.
- [10] Az Alaptörvény XV. cikkét érintően az alaptörvény-ellenességet az indítványozó azzal magyarázta, hogy a Btkátm. 3. §-a azonos helyzetben lévő jogalanyok között tesz különbséget, mivel az az elítélt, akivel szemben a bíróság 2013. július 1-jét megelőzően meghozta a döntését, kedvezőbb helyzetbe került, mint az indítványozó, függetlenül attól, hogy az ítélethozatalra nem volt ráhatása, annak időpontja tőle függetlenül alakult.
- [11] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdéséből fakadó alaptörvény-ellenesség kapcsán pedig előadta az indítványozó, hogy mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság olyan szabályt alkalmazott vele szemben, amely a bűncselekmények elkövetésekor még nem volt hatályban. Ennek következtében a bírósági döntések az indítványozó tekintetében a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság és kiszámíthatóság elveinek a megsértéséhez vezettek.

II.

[12] Az Alkotmánybíróság eljárása során a következő jogszabályi rendelkezéseket vette figyelembe.

[13] 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

„XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

„XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.”

[14] 2. A Btkátm. indítvánnyal érintett rendelkezése:

„3. § Ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatálybalépését követően emelkedett jogerőre, a Btk. 93–96. §-át kell alkalmazni.”

III.

- [15] Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az indítvány érdemi vizsgálatát megelőzően lefolytatta az indítvány befogadására irányuló eljárást. Annak eredményeként az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány összességében megfelel az Abtv.-ben a befogadással szemben támasztott formai és tartalmi követelményeknek, ezért 2018. március 6-án döntést hozott az indítvány befogadásáról. A befogadási eljárásban az Alkotmánybíróság alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek tekintette, hogy a Btkátm. 3. §-a, amely az összbüntetésbe foglalásra adott időponthoz – a Btk. hatályba lépéséhez – kapcsolódóan kötelezően előírja a Btk. – elkövetőre nézve hátrányosabb – szabályainak az alkalmazását attól függetlenül, hogy az érintett alapítéletek esetlegesen a régi Btk. rendelkezései alapján születtek, összhangban áll-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdéséből fakadó követelményekkel.
- [16] Már a befogadási eljárásban is megállapította ugyanakkor az Alkotmánybíróság tanácsa, hogy az indítvány egyes elemei érdemi vizsgálatának nincs helye.
- [17] Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmével összefüggésben ugyanis az indítvány alkotmányjogi szempontból értékelhető indokolást nem tartalmazott. Az indítványozó csupán állította az Alaptörvény ezen rendelkezéseinek a megsértését, de nem határozta meg, hogy a támadott bírósági döntés miért ellentétes a megjelölt alaptörvényi rendelkezésekkel. Ezért az indítvány nem felelt meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjaiban foglalt feltételeknek.
- [18] Megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése nem a bírósági, hanem a hatósági eljárásokra vonatkozóan írja elő a tisztességes eljárás követelményét. Így az alaptörvényi rendelkezés és a támadott bírósági határozat között a jelen ügyben összefüggés nem állt fenn. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az említett összefüggés hiánya az indítványrész érdemi vizsgálatának az akadályá {3130/2013. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [17]}.

IV.

- [19] 1. A jelen indítványon alapuló alkotmányjogi panasz eljárással párhuzamosan az Alkotmánybíróságon több olyan eljárás is indult, amelyek tárgya részben azonos volt, valamennyi a Btkátm. 3. §-ának az alaptörvény-ellenességét állította. Egy ilyen és a jelen panaszt megelőzően előterjesztett indítvány alapján folytatott eljárásban az Alkotmánybíróság meghozta a 10/2018. (VII. 18.) AB határozatot (a továbbiakban: Abh.). Döntésében megállapította, hogy a Btkátm. 3. §-a kívül esik a korlátozott és kivételes esetek azon körén, amelyen belül a vizsszamenőleges hatályú jogi szabályozás az Alkotmánybíróság gyakorlata és a jogállamiság alkotmányos garanciarendszere alapján általában megengedett. Ennek következtében a Btkátm. 3. §-a ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, vagyis alaptörvény-ellenes. Az Alkotmánybíróság ezért a Btkátm. 3. §-át megsemmisítette. Az Alkotmánybíróság által megsemmisített jogszabályi rendelkezés – az Abtv. 45. § (1) bekezdése értelmében – az Alkotmánybíróság megsemmisítéséről szóló határozatának a hivatalos lapban való közzétételét követő napon hatályát veszti, és e naptól nem alkalmazható.
- [20] 2. Az Alkotmánybíróság az Abh. rendelkező részében és indokolásában tett megállapításokat jelen alkotmányjogi panasz eljárásban is irányadónak tartotta az alábbiak szerint.
- [21] A joghátrány az indítványozó esetében a Btk. 93. § (1) bekezdésének az alkalmazásából fakadt. Az indítványozó büntetéseit a bíróság azért nem foglalta összbüntetésbe, mert nem teljesült a jogszabályhely azon feltétele, amely az egybefoglalást akkor engedi meg, ha az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet jogerőre emelkedését megelőzően követte el.

- [22] A szabály alkalmazása az indítványozót kedvezőtlenebb helyzetbe hozta, mintha a bíróságok az esetben a régi Btk. alapján jártak volna el. A régi Btk. 92. § (1) bekezdése ugyanis tágabb időbeli keretet szabott az össz-büntetés szempontjából figyelembe vehető ítéletek meghatározásának: akkor engedte meg az összbüntetésbe foglalást, ha az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet jogerőre emelkedését megelőzően követte el. Annak következtében tehát, hogy az indítványozó alapítéleteinek az összbüntetésbe foglalása-kor a bíróságok a Btk. szabályait alkalmazták, az indítványozó hátrányosabb helyzetbe került – elesett az össz-büntetésbe foglalás lehetőségétől –, mintha a bíróságok a régi Btk. alapján hozták volna meg a határozatukat. A Btk., vagyis az elítélre nézve hátrányosabb szabályok alkalmazását pedig a Btkátm. 3. §-a írta elő az indítvá-nyozó esetében.
- [23] Az Alkotmánybíróság erre figyelemmel megállapította, hogy a Btkátm. 3. §-a alaptörvény-ellenességének a megállapítása és megsemmisítése az indítványozó által kifogásolt bírósági döntés alaptörvény-ellenességének a megítélésére is kihat. Az indítványozó összbüntetési kérelme alapján hozott jogerős összbüntetési határozat ugyanis olyan jogszabályi rendelkezésen alapul, amelynek alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság utóbb megállapította.
- [24] A továbbiakban ezért az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy az indítványozónak a visszaható hatály tilalmát sértő jogszabályi rendelkezés alkalmazásával okozott sérelem szükségessé teszi-e a támadott bírósági határozat megsemmisítését vagy az a hatályos jogszabályi rendelkezések alkalmazásával orvosolható.
- [25] 3. Ahogyan arra az Alkotmánybíróság az Abh. Indokolásának V. részében utalt, a Btkátm. 3. §-ának *ex nunc* hatályú megsemmisítése következtében a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: új Be.) 839. § (3) bekezdése alapján valamennyi olyan elítélt számára megnyílik a lehetőség az összbüntetésbe fogla-lással összefüggő indítvány (ismételt) előterjesztésére, akiknél a bíróság a megsemmisített rendelkezést alkal-mazva korábban elutasította az összbüntetésbe foglalásra tett indítványt, illetőleg összbüntetést – ugyancsak a Btkátm. 3. §-ára figyelemmel – hivatalból nem állapított meg. (Indokolás [77]) A Be. 839. § (3) bekezdése értelmében ugyanis az összbüntetési eljárást a bíróság hivatalból vagy indítványra folytatja le. Az összbüntetési eljárás lefolytatását az elítélt, a védő vagy az ügyész indítványozhatja. Amennyiben a bíróság hivatalból, illető-leg a védő vagy az ügyész indítványára jár el, minden esetben be kell szereznie az elítélt hozzájárulását az össz-büntetési eljárás lefolytatásához. A fentiek értelmében tehát az eljárás alanyai, köztük az indítványozó terhelt számára az Alkotmánybíróság döntése nyomán megváltozott jogszabályi környezetben nyitva áll az összbünte-tési eljárás kezdeményezésének a lehetősége.
- [26] Az Abh.-ban rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy „[a] Btkátm. 3. §-a szerinti alkalmazási szabály meg-semmisítését követően az eljáró bíróságok a Btk. 2. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva hozhatnak döntést arról, hogy az adott összbüntetési eljárásban a régi Btk. vagy a Btk. összbüntetési szabályai tartalmazzak-e enyhébb rendelkezéseket az elítélre nézve, és ezért az egyes esetekben melyik büntető törvény alkalmazandó (Indoko-lás [79]).
- [27] Tényként állapította meg az Alkotmánybíróság az Abh.-ban (Indokolás [59]) azt is, hogy a Btk. szabályai a régi Btk. szabályaihoz képest lényegesen szigorúbbak (pl.: összbüntetés csak azon cselekmények esetén alkalmaz-ható, amelyek elkövetési ideje a legkorábbi elsőfokú ítélet kihirdetését megelőző időre esik, többszörös össz-büntetésbe foglalás hiánya, az elengedés mértékének csökkenése: a (leg)rövidebb tartamú büntetésnek legfel-jebb a 2/3 része engedhető el, nem kizárt a kumuláció).
- [28] Az összbüntetés ugyanis a Btk. 2. §-a értelmében a bűncselekmény elbírálásának, azon belül speciális bünte-téskiszabásnak minősül több okból is. Rendszertani megközelítésben azért, mert az összbüntetés szabályait a jogalkotó mind a régi Btk.-ban, mind a Btk.-ban a büntetés kiszabására irányadó rendelkezések között, az azo-nos című fejezetben helyezte el. Nyilvánvalóvá tette ezzel, hogy az összbüntetés megállapítása a büntetőjogi szankció kiszabásának egyik módja. Ezt a megközelítést támasztja alá az is, hogy az összbüntetést és annak mértékét a bíróság nem végzésben, hanem ítéletben állapítja meg.
- [29] Tartalmi értelemben is büntetéskiszabás és nem csupán matematikai művelet az összbüntetésbe foglalás, hiszen az összbüntetésben határozza meg a bíróság azt a jogkövetkezményt, amelyet az elítélten ténylegesen végre-hajtanak. Ezen felül az összbüntetés tartama vitathatatlanul bírói mérlegelés kérdése. Habár ez a mérlegelés az ítélethozatal általános eseteihez képest korlátozott, hiszen az összbüntetésbe foglalás során kizárt az alapíté-letekben kiszabott büntetések újraértékelése, és nem vehető figyelembe az elkövető személyi körülményeiben az elítélések óta bekövetkezett változások sem, a végleges összbüntetési ítélet megállapításának mégis imma-nens része a bíró szubjektív megítélése. A bírói mérlegelés lehetősége és kötelezettsége abból fakad, hogy

az elengedés pontos mértékét a jogalkotó az irányadó jogszabályi rendelkezésekben nem határozta meg. Ugyan az összbüntetés minimális és maximális tartamára vonatkozóan tartalmaz előírást a Btk. 94. §-a, az elengedés mértéke bírói mérlegelés kérdése, amelynek a kereteit az összbüntetésbe foglalandó alapítételek adják. A mérlegelésnél pedig a 3/2002. Büntető jogegységi határozatban foglaltak (a továbbiakban: BJE) továbbra is irányadók. Így a BJE indokolásának II.3. pontja értelmében az elengedés mérvének a megítélésénél vizsgálni kell egyebek mellett azt, hogy a több eljárásban elbírált cselekmények jellegükben azonosak vagy hasonlóké; az elkövetési magatartásuk időbelileg egybeeső vagy közeli-e; a cselekmények egymással összefüggésben állnak-e stb. Ezt az értelmezést támasztja alá a Btk. 94. §-ába foglalt azon követelmény is, miszerint az összbüntetés tartamát úgy kell meghatározni, mintha halmazati büntetést szabnának ki, hiszen ez utóbbi kétségtelenül büntetéskiszabási tevékenység. A fentiek miatt az összbüntetés nem tekinthető csupán jogtechnikai intézménynek, nem számok kalkulálása matematikai műveletekkel, hanem bírói mérlegelés eredményeként meghatározott büntetés, vagyis büntetéskiszabás.

- [30] Az Alkotmánybíróság további megállapítása szerint „[a] büntető törvénykönyv időbeli hatályának értelmezése tekintetében a bírói gyakorlat alakította ki azt az értelmezési szabályrendszert, amely különös jelentőséget nyert a 2012. évi C. törvény, vagyis a Btk. hatálybalépése során, és amely jelen esetben, a Btkátm. 3. §-a megsemmisítése következtében is irányadó” (Indokolás [79]). Ezen értelmezési szabályrendszer szerint a cselekmény enyhébb elbírálása az új törvény alkalmazási feltételeként komplex értékelést követel meg. A régi Btk. 2. §-ához fűzött jogalkotói indokolás értelmében nem elegendő pusztán az adott bűncselekményi tényállás régi és új szabályozás szerinti összehasonlítása. Figyelembe kell venni és össze kell vetni a büntethetőségi akadályokat, a kiszabható szankciók lehetséges mértékét és a büntetéskiszabási körülményeket is. A mérlegelést igénylő jogalkalmazói feladat itt annak eldöntésében áll, hogy összességében véve melyik törvény engedi az enyhébb elbírálást az adott esetben (BH2006. 383., BH2010. 264.). A bírói gyakorlat alapján továbbá olyan esetben, ha az új szabályozás a cselekmények jogi minősítése folytán enyhébb, az egyéb körülményekre tekintettel azonban súlyosabb jogi megítélést tesz lehetővé, a szabályok összehatásában való értékelése szükséges (BH2001. 254.).
- [31] Az összbüntetési szabályok értékelése és mérlegelése eredményeként pedig olyan helyzet is előállhat, amikor a régi Btk. általánosan méltányosabb szabályrendszere ellenére az adott elítélt vonatkozásában összességében az új Btk. szabályai a kedvezőbbek, annak következtében például, hogy a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét is az értékelés szempontjának tekinti. (Konkrét példával szemléltetve: ha a régi Btk. szerint kétszer 3 év szabadságvesztést foglaltak összbüntetésbe, akkor annak tartama megállapítható 3 év és 9 hónapban, és az elítélt legkorábban 3 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra, ha annak egyéb törvényi feltételei fennállnak. Az új törvény szerint ezeket a büntetéseket összbüntetésbe foglalva a letöltendő szabadságvesztés tartama megállapítható 4 évben, ugyanakkor az elítélt, amennyiben nem visszaeső, 2 év és 8 hónap után feltételes szabadságra bocsátható. Ez a példa jól érzékelteti, hogy a bíróságok a lefolytatott egyedi vizsgálat alapján tudják mérlegelni, hogy a konkrét elítéltre nézve melyik időpontban hatályos Btk. rendelkezései a kedvezőbbek.)
- [32] Az Abh.-t követően ezért a bíróságok valamennyi olyan összbüntetésbe foglalás során kötelesek lefolytatni a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálatot, amikor az összbüntetésbe foglalandó ítéletek között van olyan, amely alapjául szolgáló cselekmény elkövetési ideje a régi Btk. hatálya idejére esik, feltéve hogy az összbüntetésbe foglalás egyéb törvényi feltételei az adott esetben fennállnak. Az új Btk. összbüntetési szabályai pedig a Btk. 2. §-a értelmében csak olyan esetben alkalmazhatók mérlegelés nélkül, ha az összbüntetésbe foglalással érintett valamennyi ítélet alapjául szolgáló cselekmény elkövetésére a Btk. hatályba lépését követően került sor.
- [33] Amennyiben a Btk. 2. § (2) és (3) bekezdéseire figyelemmel elvégzett bírósági mérlegelés eredményeként az állapítható meg, hogy a konkrét esetben a régi Btk. összbüntetési szabályai tartalmazzak enyhébb rendelkezéseket az elítélre, az összbüntetési eljárásban a régi Btk. alapján kell a bíróságnak eljárni. Ha ugyanakkor a bíróság mellőzi a Btk. 2. §-a szerinti mérlegelést és a döntése a megsemmisített rendelkezéssel tartalmilag azonos szempontok és elvek alkalmazásán alapul, felmerül a konkrét bírói döntés alaptörvény-ellenességének a lehetősége.
- [34] 4. Minderre figyelemmel az indítványozó az új Be. szabályai értelmében az Abh. közzétételét követően ismételt kérelmet terjeszthet elő ítéletei összbüntetésbe foglalására. Kérelmét pedig a bíróság már a megsemmisített Btkátm. 3. §-a figyelmen kívül hagyásával, a hatályos eljárásjogi szabályok és visszaható hatály tilalmával összhangban álló anyagi jogi rendelkezések alapján lesz köteles elbírálni. Így a visszaható hatály tilalmának a megsértésével az indítványozónak okozott sérelem az új Be. és a régi Btk. szabályainak az együttes alkalma-

zásával orvosolható, amennyiben az összbüntetésbe foglalás egyéb törvényi feltételei az esetében fennállnak [10/2018. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [73]–[75]].

- [35] Az Alkotmánybíróság a fentiekre figyelemmel nem tartotta indokoltnak a Fővárosi Ítéltábla 2.Beüf.10.243/2017/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését, ezért az indítványt érdemi vizsgálat eredményeként elutasította.

Budapest, 2018. november 20.

Dr. Horváth Attila s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1526/2017.

• • •